Rocznik 1930. Nr. 6.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Świętochłowice, dnia 8-go lutego 1930 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor: Siwy, dyrektor biur, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 1605, 1611, 1612, 1646, 1647; Katowice 99.

Treść:

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Rozporządzenie
Ministra Rolnictwa

z dnia 29. stycznia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

(Ciąg dalszy)

V. Znakowanie mięsa.

§ 30.

Lekarz weterynaryjny, jak również oglądacz, winien mięso oznakować natychmiast po ustaleniu wyniku urzędowego badania.

W razie żądania przez posiadacza sprawdzenia wyniku badania, uskutecznionego przez oglądacza lub w razie ponownego badania przez państwowego lekarza weterynaryjnego, oglądacz lub lekarz weterynaryjny winien postępować stosownie do przepisów §§ 15 — 17 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 31. grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 31) i oznakowanie mięsa odroczyć aż do ostatecznego ustalenia wyniku badania.

Oznakowania narządów i części mięsa, uznanych za niezdatne do spożycia (§§ 23 — 26), można zaniechać, jeżeli ich natychmiastowe nieszkodliwe usunięcie jest zapewnione.

Oznakowanie należy zmienić, jeżeli w drodze nadzoru (§ 29 rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 31. grudnia 1928 r. - - Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 31) wynik badania zostanie zmieniony.

§ 31.

Lekarz weterynaryjny lub oglądacz winien dokonać oznakowania mięsa osobiście. W rzeźniach publicznych i wywozowych znakowanie może być wykonywane przez inną do tego upoważnioną osobę, jednakże pod dozorem i odpowiedzialnością lekarza weterynaryjnego.

W rzeźniach publicznych, w których badanie zwierząt rzeźnych i mięsa wykonywa kilka lekarzy weterynaryjnych, każdy lekarz weterynaryjny, oprócz oznakowania mięsa pieczęciami, wymienionemi w § 33 i 34 rozporządzenia niniejszego winien znakować mięso dodatkowo swoją oddzielną pieczątką, zawierającą numer, wyznaczony dla danego lekarza weterynaryjnego.

§ 32.

Znakowanie wykonywa się zapomocą odciskania na mięsie pieczęci farbą niebieską nieszkodliwą i trwałą lub też zapomocą wypalania pieczęci. Brzegi i napisy pieczęci muszą być wyraźne i ostro wyciśnięte.

§ 33.

Pieczęcie do znakowania mięsa winny zawierać nazwę obwodu urzędowego badania, jeżeli zaś w obwodzie urzędowe badanie wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, to pieczęć winna ponadto zawierać napis: „lek. wet.".

Pieczęcią, zawierającą nazwisko lekarza weterynaryjnego, miejsce jego zamieszkania i dodatek „lek. wet". winni znakować mięso lekarze weterynaryjni, wykonywający:

1. badanie mięsa w wypadkach nienależących do zakresu działania oglądacza,

2. sprawdzenie wyniku badania na żądanie posiadacza,

3. ponowne badanie mięsa na żądanie posiadacza,

4. sprawdzanie badania mięsa w drodze państwowego nadzoru.

Zaopatrzenie się w pieczęcie, wymienione w ustępie poprzednim, należy do lekarza weterynaryjnego.

§ 34.

Kształt pieczęci do znakowania mięsa ustala się jak następuje:

a) do znakowania mięsa bydła rogatego, świń owiec i kóz:

1. do znakowania mięsa zdatnego — koło o średnicy 4 cm (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 1),
2. do znakowania mięsa mniej wartościowego — koło o średnicy 4 cm, umieszczone wewnątrz prostokątnego równobocznego czworoboku (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 2),
3. do znakowania mięsa warunkowo zdatnego — równoboczny prostokątny czworobok o długości bocznicy 4 cm (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 3),
4. do znakowania mięsa niezdatnego — równoboczny trójkąt o długości bocznicy 5 cm (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 4),

b) do znakowania mięsa zwierząt jednokopytowych:

1. do znakowania mięsa zdatnego — czworobok prostokątny o długości bocznic 2 x5 cm z dodatkowym wyraźnym napisem wewnątrz czworoboku: „koń" lub "osioł" lub „muł" lub „osłomuł" (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 5),
2. do znakowania mięsa niezdatnego — równoboczny trójkąt o długości bocznicy 5 cm z dodatkowym wyraźnym napisem wewnątrz trójkąta: „koń" lub „osioł" lub „muł" lub „osłomuł" (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 6),

c) do znakowania mięsa wieprzowego uznanego za wolne od włośni — prostokątny czworobok o długości bocznic 1,5 cm x 6 cm (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 7).

§ 35.

W odbitki pieczęci należy zaopatrzyć każdą połowę sztuki zwierzęcia przynajmniej w następujących miejscach:

a) u bydła rogatego i zwierząt jednokopytowych na:
   1. szyi
   2. łopatce
   3. przedramieniu,
   4. grzbiecie w okolicy nerek,
   5. wewnętrznej stronie uda,
   6. zewnętrznej stronie uda,
   7. głowie i na języku,

b) u cieląt na:
   1. łopatce lub przedramieniu,
   2. torebce tłuszczowej nerek lub grzbiecie.
   3. mostku,
   4. wewnętrznej stronie uda,
   5. zewnętrznej stronie uda,

c) u świń na:
   1. głowie,
   2. szyi,
   3. łopatce,
   4. grzbiecie,
   5. brzuchu,
   6. wewnętrznej stronie uda,
   7. zewnętrznej stronie uda,

d) u owiec i kóz na:
   1. szyi,
   2. łopatce,
   3. grzbiecie,
   4. wewnętrznej stronie uda,
   5. zewnętrznej stronie uda.

§ 36.

Obok pieczęci przepisanych dla mięsa zdatnego, mniej wartościowego i warunkowo zdatnego, przy znakowaniu świń należy umieścić osobne pieczęcie w kształcie podłużnego prostokątnego czworoboku z napisem: „wolne od włośni" (załącznik Nr. 13. wzór Nr. 7).

U cieląt, młodocianego bydła rogatego, owiec i kóz, z których — według miejscowych zwyczajów — nie zdejmuje się zaraz przy uboju skór, oznakowanie mięsa zdatnego do spożycia można ograniczyć do mostku, uda i jamy brzusznej obok torebki tłuszczowej nerek.

Na życzenie posiadacza organa urzędowego badania winny zaopatrzyć mięso w większą ilość pieczęci.

§ 37.

Minister Rolnictwa może zezwolić:

1. na zmianę ilości pieczęci, nakładanych na każdą sztukę (§§ 35 i 36),

2. na znakowanie mięsa w inny sposób lub innemi pieczęciami, niż przepisany w §§ 31 — 34 i 36 rozporządzenia niniejszego, jak również na zaopatrywanie mięsa w świadectwa (§ 40) inne niż ustanowione w załączniku Nr. 14 do rozporządzenia niniejszego.

VI. Dalsze postępowanie z mięsem po urzędowem badaniu oraz warunki dopuszczenia do obrotu mięsa mniej-wartościowego i warunkowo zdatnego.

A. Mięso zdatne do spożycia.

§ 38.

Mięso uznane za zdatne do spożycia i oznakowane jako takie jest dopuszczone do obrotu.

§ 39.

Jeżeli w miejscu uboju mięso zostało urzędowo zbadane i oznakowane tylko przez oglądacza, to po wprowadzeniu (wwiezieniu) go do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badanie wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, może być na zarządzenie właściwej władzy państwowej lub samorządowej poddane ponownemu urzędowemu badaniu przez lekarza weterynaryjnego. Do wykonywania tego badania mogą być wyznaczone osobne miejsca.

Na pokrycie kosztów związanych z przeprowadzeniem ponownego urzędowego badania władze samorządowe mogą pobierać opłaty, które nie powinny być jednak wyższe od opłat, pobieranych w rzeźni publicznej miejscowości, do której mięso wprowadzono, na pokrycie kosztów urzędowego badania, przewidzianych w § 19 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 31. grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz 31).

§ 40.

Mięso wprowadzane (wwożone) do innej miejscowości musi być zaopatrzone w świadectwo stwierdzające, że uznane zostało za zdatne do spożycia, o ile zaś chodzi o mięso świń, że jest również wolne od włośni. Swiadectwo winno być wystawione przez organ urzędowego badania według wzoru zawartego w załączniku Nr. 14. do rozporządzenia niniejszego.

Za wystawienie powyższego świadectwa nie wolno pobierać żadnej opłaty poza opłatą przewidzianą na pokrycie wydatków związanych z przeprowadzeniem urzędowego badania.

§ 41.

Władze wymienione w § 39 ust. 1 rozporządzenia niniejszego mogą zarządzić sprawdzanie świadectw wymienionych w § 40 rozporządzenia niniejszego, jak również sprawdzanie oznakowania mięsa.

W miejscowościach, w których zaprowadzone zostało sprawdzanie stosownie do ustępu poprzedniego, obrót mięsem niezaopatrzonem znakami tego sprawdzania jest zakazany.

Za wykonywanie czynności, wymienionych w paragrafie niniejszym, nie mogą być pobierane opłaty od posiadaczy mięsa.

B. Mięso mniej wartościowe oraz warunki wpuszczenia go do obrotu.

§ 42.

Mięso uznane i oznakowane jako mniej wartościowe winno być pozostawione aż do czasu sprzedaży pod nadzorem miejscowej władzy gminnej.

Mięsa uznanego za mniej wartościowe nie wolno oddawać rzeźnikom, masarzom lub osobom handlującym mięsem. Mięso takie może jednak być oddane posiadaczowi do spożycia we własnem gospodarstwie domowem z wyjątkiem gospodarstw rzeźników, masarzy i osób handlujących mięsem.

Więzieniom, schroniskom i przytułkom, zakładom wychowawczym i innym zakładom dobroczynności publicznej miejscowa władza gminna może za zgodą władzy nadzorczej zezwolić na nabywanie mięsa mniej wartościowego pod warunkiem, że w zakładach tych będzie ściśle rejestrowana i kontrolowana ilość nabytego mięsa i sposób jego zużycia.

§ 43.

Gminy miejskie z ludnością ponad dziesięć tysięcy oraz gminy otrzymujące własne rzeźnie obowiązane są posiadać urządzenia do sprzedaży mięsa mniej wartościowego (tanie jatki). Inne gminy mogą urządzać tanie jatki. Na zewnętrznej stronie takiej jatki musi być umieszczona w widocznem miejscu tablica z napisem: „Tania jatka".

Wzór uchwały władzy gminnej w sprawie sposobu urządzenia i prowadzenie taniej jatki zawiera załącznik Nr. 15 do rozporządzenia niniejszego.

W gminach nieposiadających tanich jatek miejscowa władza gminna winna w każdym poszczególnym wypadku wyznaczać miejsce i czas do sprzedaży pod jej nadzorem mięsa uznanego za mniej wartościowe.

§ 44.

Gminy mniejsze mogą urządzać jedną wspólną tanią jatkę, winny jednak przeprowadzać ścisłą kontrolę, aby mięso mniej wartościowe przy przewożeniu (przenoszeniu) nie dostało się do obrotu.

§ 45.

W gminach, które mają własną tanią jatkę (§ 43) lub jatkę wspólną z innemi gminami (§ 44) sprzedaż mięsa mniej wartościowego może odbywać się tylko w tych jatkach.

§ 46.

Gminy, nieposiadające tanich jatek, mogą przekazywać mięso mniej wartościowe do sprzedaży w innej gminie, posiadającej tanią jatkę, za uprzedniem zezwoleniem tej ostatniej gminy.

§ 47.

W taniej jatce (43 ust. 1 i §§ 44 i 46), jak również w innem miejscu sprzedaży mięsa mniej wartościowego (§ 43 ust. 3) należy umieścić tablicę z wyraźnym napisem, wskazującym powód uznania mięsa za mniej wartościowe, jak również cenę mięsa.

§ 48.

Koszty połączone z urządzeniem i prowadzeniem taniej jatki, jak również ze sprzedażą mięsa mniej wartościowego w innych miejscach sprzedaży, wyznaczonych przez właściwą władzę gminną (§ 43 ust. 3), należą do kosztów związanych z przeprowadzeniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i miesa. Na pokrycie tych kosztów gminy mogą pobierać osobne opłaty od posiadaczy mięsa mniej wartościowego.

Uchwały w tym przedmiocie wymagają zatwierdzenia władzy nadzorczej.

Sumy, uzyskane ze sprzedaży mięsa mniej wartościowego, winny być po potrąceniu kosztów wymienionych w ustępie 1 niniejszego paragrafu, wypłacone posiadaczowi mięsa.

C. Mięso warunkowo zdatne oraz warunki wpuszczenia go do obrotu.

§ 49.

Mięso uznane i oznakowane jako warunkowo zdatne winno być tymczasowo zajęte i do czasu przeprowadzenia zabiegów, mających na celu jego unieszkodliwienie, trzymane w zamknięciu. Unieszkodliwianie mięsa warunkowo zdatnego odbywać się winno pod ścisłym nadzorem organów urzędowego badania lub innych funkcjonarjuszów gminy w sposób określony w załączniku Nr. 16 do rozporządzenia niniejszego.

§ 50.

Przy rzeźniach publicznych winny znajdować się urządzenia do unieszkodliwiania mięsa warunkowo zdatnego. Do czasu zaprowadzenia takich urządzeń oraz w miejscowościach, w których niema rzeźni publicznych miejscowa władza gminna wyznaczy w każdym poszczególnym wypadku na ten cel miejsce i określi warunki, pod któremi unieszkodliwienie ma być pod nadzorem władzy przeprowadzone.

W razie niemożności wykonania przepisanych zabiegów, mających na celu unieszkodliwienie, mięso należy uznać i oznakować jako niezdatne do spożycia i postępować z niem stosownie do przepisów zawartych w §§ 52—54 rozporządzenia niniejszego.

§ 51.

Mięso warunkowo zdatne po przeprowadzeniu zabiegów, wymienionych w § 49 rozporządzenia niniejszego, i po skontrolowaniu wyniku tych zabiegów należy uznać za mniej wartościowe i poddać ograniczeniom, przewidzianym w §§ 42—48 rozporządzenia niniejszego z wyjatkiem wypadku wymienionego w pkt. 5 załącznika Nr. 16 rozporządzenia niniejszego, w którym mięso po zmianie oznakowania może być jako zdatne dopuszczone do obrotu.

Postanowienia ustępu 3-go § 48 rozporządzenia niniejszego mają analogiczne zastosowanie.

D. Mięso niezdatne do spożycia.

§ 52.

Mięso uznane za niezdatne do spożycia winno być natychmiast zajęte i pozostawione w zamknięciu aż do czasu jego nieszkodliwego usunięcia.

Niezdatne narządy i mniejsze części mięsa winny być natychmiast nieszkodliwie usunięte pod nadzorem organów urzędowego badania.

W rzeźni publicznej należy umieścić szczelnie, pozostające w zamknięciu zbiorniki, do których przez otwory, uniemożliwiające wyjmowanie zawartości, winny być składane mniejsze części i narządy niezdatne do spożycia. Zbiorniki te należy pod dozorem możliwie często opróżniać i ich zawartość nieszkodliwie usuwać.

§ 53.

Nieszkodliwe usuwanie mięsa, uznanego za niezdatne do spożycia, przeprowadza się stosownie do zasad ustalonych w załączniku Nr. 17 do rozporządzenia niniejszego oraz w § 54 tegóż rozporządzenia.

§ 54.

Mięso uznane za niezdatne do spożycia, lecz:

1. nie zawierające pasorzytów, szkodliwych dla ludzi lub zwierząt,

2. nie pochodzące ze zwierząt dotkniętych zaraźliwą chorobą, podlegającą obowiązkowi zgłaszania może być nieszkodliwie usunięte przez skarmienie go zwierzętami, znajdującemi się w ogrodach zoologicznych lub innych zakładach publicznych, utrzymywanych przez Państwo, samorządy i inne instytucje publiczne do celów oświatowych lub naukowych.

Nieszkodliwe usunięcie w sposób przewidziany w ustępie poprzednim może nastąpić jedynie za uprzedniem zezwoleniem wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy), wydanem pod warunkiem, że mięso zostanie instytucji publicznej odstąpione bezpłatnie i skarmione zwierzętami pod stałym nadzorem władzy. Koszty zastosowania wspomnianego sposobu nieszkodliwego usuwania obciążają instytucję publiczną, której mięso odstąpiono w celu skarmienia zwierzętami.

(Ciąg dalszy nastąpi).

2.

Obwieszczenie

Dotyczy: Postępowanie karne-doraźno nakazowe.

Z dniem 27. stycznia 1930 r. wprowadzone zostały na obszarze powiatu świętochłowickiego doraźne nakazy karne. Odnośnie postępowanie normuje poniższa Instrukcja wydana przez Starostę powiatu świętochłowickiego, na podstawie zarządzenia Wojewody Sląskiego z dnia 19. IX. 1929 r. L. B. P. 1152/12 i z dnia 23. XII. 1929 r. L. dz. B. G. 9725.

§ 1.

Do nakładania kar pieniężnych w trybie doraźnych nakazów karnych uprawnieni są na obszarze powiatu świętochłowickiego tylko ci funkcjonarjusze policyjni, których Starosta Swiętochłowicki pisemnie upoważnił, w myśl art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22. III. 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 365).

Upoważnienie to funkcjonarjusz, uprawniony do nakładania doraźnych nakazów karnych, winien stale nosić przy sobie i okazać na żądanie osób zainteresowanych.

§ 2.

W trybie doraźnych nakazów karnych nakładać można tylko grzywnę od 1 (jednego) do 5 (pięciu złotych i jedynie wówczas, jeśli

a) przestępcę schwytano na gorącym uczynku

b) co do przestępstwa i osoby przestepcy niema wątpliwości

c) winny oświadczy, że grzywnę uiści bezzwłocznie.

§ 3.

Doraźne nakazy karne wymierza się za następujące przestępstwa:

I. grzywna w wysokości 5-zł. (d. n. k. pomarańczowy).

a) za jazdę samochodem (motocyklem) z niedopuszczalną szybkością,

b) za jazdę samochodem (motocyklem) niewłaściwą stroną drogi,

c) za nieprawidłowe wymijanie i wyprzedzanie samochodem (motocyklem).

II. grzywna w wysokości 3-zł. (d. n. k. czerwony.

a) za jazdę samochodem (motocyklem) w porze nocnej bez przepisanych świateł, wzgl. przy użyciu świateł w sposób niedozwolony,

b) za nieoddanie przez kierowcę samochodu (motocyklu) sygnału w wypadkach, jak to jest przewidziane,

c) za używanie przez kierowcę samochodu (motocyklu) niedozwolonych przyrządów sygnałowych.

III. grzywna w wysokości 2-zł. (d. n. k. zielony.)

a) za jazdę zaprzęgiem (rowerem) niewłaściwą stroną drogi,

b) za nieprawidłowe wymijanie i wyprzedzanie zaprzęgiem (rowerem),

c) za nieoświetlenie wozu (roweru) w porze nocnej,

d) za jazdę saniami bez dzwonków,w zgl.gr zechotek, lub rowerem bez przepisanych przyrządów sygnałowych,

e) za przebywanie na dorożkach samochodowych w czasie jazdy pomocników szoferów (tylko w Katowicach i ewentl. w miastach, gdzie jest to zakazane miejscowemi przepisami policyjnemi,)

f) za nieoczyszczenie, lub nienależyte oczyszczenie chodników i ścieków, wzgl. nieposypanie chodników piaskiem lub popiołem w czasie gołoledzi, stosownie do miejscowych przepisów policyjnych.

g) za postój dorożek samochodowych lub konnych w miejscach zakazanych, wzgl. za zajmowanie stanowisk w innych miejscach, jak oznaczone miejscowemi przepisami policyjnemi,

h) za przejazd samochodem, zaprzęgiem lub rowerem ulicami i drogami zamkniętemi, dla tego ruchu, wzgl. za przejazd w kierunku niewłaściwym ulicami dopuszczonemi do ruchu tylko w jednym kierunku.

IV. grzywna w wysokości 1-zł, (d. n. k. żółty)

a) za zaśmiecanie chodników, jezdni i ogrodów publicznych, jakoteż innych dróg publicznych.

b) za nieuprzątnięcie w domach sieni, klatek schodowych i podwórzy w czasie oznaczonym miejscowemi przepisami policyjnemi,

c) za nieoświetlenie w domach bram, klatek schodowych i ustępów w sposób ustalony miejscowemi przepisami policyjnemi.

§ 4.

Grzywny nakłada się w sposób następujący:

Odnośny funkcjonarjusz policyjny winien w doraźnym nakazie karnym podkreślić wykroczenie, za które wymierza grzywnę. Na odcinku pozostającym w bloczku winien po słowach: „za punkt“ wpisać liczbę przestępstwa. Następnie winien zaopatrzyć d. n. k. w podpis i datę. Na żądanie winnego, winien funkcjonarjusz na nakazie wypisać nazwisko, imię i adres winnego. Tak wypełniony d. n. k. wręcza ukaranemu, wzamian odbierając wymierzoną grzywnę.

§ 5.

D. n. k. nie należy wymierzać a natomiast zrobić doniesienie karne, jeźli:

1. w myśl obowiązujących przepisów, łącznie z orzeczeniem karnym należy orzec o odszkodowaniu i konfiskacie,
2. najniższa kara przekracza wysokość grzywien wyraźnie nakazanych w mandatach karnych,
3. winny wzbrania się zapłacić natychmiast grzywnę.

§ 6.

Grzywna, wymierzona doraźnym nakazem karnym i niezwłocznie uiszczona do rąk nakładającego ją, jest prawomocnie nałożona i ukaranemu nie służą przeciwko d. n. k. żadne środki prawne.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości.

Swiętochłowice, dnia 25. stycznia 1930 r.

Starosta
(—) Szaliński

3.

Ogłoszenie.

W 1 Dywizjonie Pociągów Pancerowych w Jabłonnie są wolne etatowe miejsca dla podoficerów zawodowych a mianowicie: 1-go maszynistę biegle piszącego na maszynie w stopniu kaprala, 2-ch szoferów w stopniu kaprala, 2-ch telefonistów w stopniu kaprala, 2-ch radjotelegrafistów w stopniu kaprali, 2-ch elektromonrerów w stopniu plutonowych, 2-ch maszynistów parowozowych względnie pomocników w stopniu plutonowych.

Kandydaci na podoficerów zawodowych winni skierować swoje podania do P. K. U. w Król. Hucie.

Swiętochłowice, dnia 28. stycznia 1930 r.

Starosta
(—) Szaliński

4.

Uchwała.

Na podstawie § 57 ust. 6 ordynacji powiatowej z dnia 13. grudnia 1872 r (zbiór ustaw str. 661) Komisaryczny Wydział Powiatowy wyznacza jako zastępcę naczelnika Urzędu Okręgowego w Rudzie Dr. Wiktora Zająca, naczelnego lekarza lecznicy Spółki Brackiej w Rudzie.

Swiętochłowice, dnia 17. I. 1930 r.

Komisaryczny Wydział Powiatowy

(—) Szaliński, Sobel, Tkocz, Szymonek, Sieja.

Za zgodność:

Swiętochłowice, dnia 22. I. 1930 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego

z p.

(—) Dr. Flach.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości.

Ruda, dnia 28. stycznia 1930 r.

Naczelnik Urzędu Okręgowego

(—) Dr. Kopiec.

5.

Wydział Powiatowy
L. dz. W. O. 330/84

Świętochłowice, dnia 28. I. 1930

Dot. urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Nawiązując do ogłoszenia w Gazecie Powiatowej Nr. 45 poz. 3 ogłasza się, że z dniem 1 lutego br. składa urząd trychinoskopista Ludwig Maławy z Orzegowa.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego

(—) Szaliński

6.

Dot. wyłudzania wsparć.

Wisław Powierza, podający się fałszywie za studenta Akademji Sztuk Pięknych, włoczy się po kraju i wyłudza pod różnemi pozorami pożyczki i zapomogi od związków komunalnych.

Powyższe podaje się do wiadomości z tem, że ewentualnie wypłacone kwoty zwracane nie będą.

Swiętochłowice, dnia 31. I 1930 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego

(-) Szaliński

KOMUNIKATY

7.

Starostwo

Sląski Urząd Wojewódzki reskryptem z dnia 7. stycznia 1930 r. L. dz. B. P. 86 1 zawiadamia, że z dniem 1 stycznia b. r. wszelkie powiadomienia o osobach wyłudzających wsparcia z funduszów publicznych i komunikaty o zaginięciu pieczęci urzędowych będzie Urząd Wojewódzki ogłaszał w „Gazecie Urzędowej Województwa Sląskiego", wstrzymując się od powiadomienia o tych sprawach osobnemi pismami.

Starostwo w Swietochłowicach podaje do publicznej wiadomości, że począwszy od 5. lutego br. wszystkie urzędy okręgowe tutejszego powiatu przyjmują nowe wnioski o karty cyrkulacyjne na rok 1931, które będą ważne także w roku bieżącym.

Do każdego wniosku o kartę cyrkulacyjną należy dołączyć trzy nowe fotografje. Opłata za nową kartę cyrkulacyjną wynosi 2,-złote, którą należy uiścić zgóry.

Z uwagi na wielką ilość uprawnionych do wnoszenia podań o karty cyrkulacyjne i czas potrzebny do opracowania, uprasza się usilnie publiczność w jej własnym interesie o zastosowanie się do obwieszczeń poszczególnych urzędów okręgowych, które szczegółowo uregulują przyjmowanie wniosków o karty cyrkulacyjne.

Wystawianie kart cyrkulacyjnych uskuteczniać się będzie w alfabetycznym porządku nazwiska stron w ten sposób, że w poszczególnych miesiącach roku 1930 będą załatwione wnioski o karty cyrkulacyjne na nazwiska zgóry przewidziane na odnośny miesiąc.

W czasie publicznej kwesty na rzecz „Tygodnia Polskigo Białego Krzyża" zebrano w powiecie świętochłowickim ogółem kwotę 3 037 zł. 37 groszy.

Powiatowa Komisja do badania cen w Świętochłowicach na posiedzeniu z dnia 6. lutego br. ustaliła następujące ceny orjentacyjne w detalu:

Mąka i pieczywo:

mąka pszenna 65%	1 kg	71 groszy

Mięso i wyroby mięsne:

		w składach		na targu
Wołowina I. gatunku	½ kg	1,50	zł	1,40
„ II. „	„	1,30	„	1,20
Łój I. „	„	1,30	„	1,30
„ II. „	„	1,20	„	1,20
„ spuszczany	„	1,60	„	1,60
wieprzowina I. gat.	„	1,70	„	1,60
„ II. „	„	1,50	„	1,40
słonina I. gat.	„	1,90	„	1,90
„ II. „	„	1,70	„	1,70
„ wędzona	„	2,30	„	2,30
cielęcina	„	1,70	do	1,80
kiełbasa krak. gotowana (mieszana)	„	2,10	zł	1,90
„ „ gotowana (100% wieprz.)	„	2,40	„	2,40
kiełbasa krak. surowa (100% wieprz.)	„	2,70	„	2,70
wątrobianka I. gat.	„	2,30	„	1,90
„ II. „	„	1,90	„	1,70
salceson I. gat.	„	2,30	„	2,10
„ II. „	„	1,90	„	1,70
kiełbasa z czosnkiem	„	1,90	do	2,10
kiszki z pogańskiej kaszy	„	0,60	groszy	

Towary kolonjalne:

kawa jęczmienna	1 kg	0,70 gr.
„ słodowa luźna	„	0,80 „
„ Prymasa	„	1,10 „
groch Wiktorja	„	0,75 „
fasola biała	„	1,10 „
„ bura	„	0,80 „
kasza perłowa	„	0,80 „
„ tartaczana	„	0,80 „
cykorja Franka w pudełkach	¼ kg	0,70 „
„ „ w rolkach	„	0,56 „
„ innej fabrykacji „Gleba Hawaka“	½ kg	1,20 „
cukier	„	0,82 „
szmalec amerykański	„	1,80 „
margaryna	„	1,40 „
kapusta kiszona	„	0,25 „
masło I. gatunek	1 kg	7,— zł.
jaja	sztuka	16 do 20 gr.

OGŁOSZENIA

Druk K. Leksan, Świętochłowice.